

[Edel Saunte.]

salene er for store, de hygiejniske forhold er meget, meget umoderne, og selv om mange af patienterne er glade for at være der, er det således, at denne tilstand ikke kan eller bør fortsætte ret meget længere. Det er derfor med stor glæde, jeg ser dette lovforslag fremsat, og jeg tror, at forslaget, således som tankerne nu er udformet i de skitser, der ligger til grund for forslaget, virkelig kan medføre en moderne og overordentlig tilfredsstillende anstalt.

I virkeligheden bliver der to anstalter, en anstalt for plejepatienter og en anstalt for børn. Vi mangler for Københavnsområdet et forsorgscentrum; vi mangler især børnepladser, og det vil være en stor lettelse for forsorgen, når disse 372 børnepladser bliver færdige. Hele ideen i institutionen er moderne og tilfredsstillende.

Institutionen, som umiddelbart kunne virke som en meget stor institution, kommer i praksis til at virke som en række små institutioner. For det første er den delt op i to afdelinger, en for voksne på 308 patienter, og en for børn, som nævnt for 372 børn. Disse to institutioner bliver delt af hele det store frie område, som mosen udgør, og den enkelte institution bliver delt op i små hjem, således at patienterne kan komme til at leve under hyggelige og hjemlige forhold. Børnehospitalet bliver også opdelt i små afdelinger, og i hver afdeling vil man kunne have patienter af samme kategori, og det vil være muligt at udføre det meget nødvendige arbejde, der bør udføres for mange af disse børn. Alene dette, at vi får en særlig lille afdeling for de spastiske børn, en særlig afdeling for de stadig sengeliggende børn, vil betyde en stor lettelse i arbejdet.

Jeg kan derfor på det bedste anbefale, at man omgående bevilger dette beløb, som ganske vist er stort, men som er nødvendigt, og jeg håber, at vi kan få lovforslaget gennemført i et meget hurtigt tempo; således at byggearbejdet allerede kan begynde i år.

Adolph Sørensen: Mit partis ordfører, det ærede medlem fru Gertie Wandel, er desværre fraværende på grund af sygdom. Jeg skal derfor på den konservative gruppes vegne knytte nogle bemærkninger til det her omhandlede lovforslag.

Den udbygning og ombygning af Lille-

mosegård og Gammelmosehus, som lovforslaget tager sigte på, blev i virkeligheden besluttet allerede i 1952, tror jeg det var, og en årrække er forløbet siden da, en alt for lang årrække, kan man synes. Den utålmodighed, der ligesom kommer til orde i de sidste linjer i den højtærede socialministers skriftlige fremsættelse, er for så vidt forståelig nok. Når vi alligevel fra konservativ side har ønsket et lovforslag fremsat her i tinget frem for at give bevillingen over finansudvalget, er det, synes vi, velbegrundet, og det har flere årsager.

For det første er der det rent principielle, at sager af en størrelsesorden som den foreliggende i alle tilfælde bør passere direkte over folketinget og dér underkastes en grundig behandling. Det kan jo ikke nægtes, som også det ærede medlem fru Edel Saunte sagde, at det er et stort beløb, det drejer sig om. 25 mill. kr. er dog selv i vore dage en betydelig sum. For den kan der f. eks. opføres 700-800 moderne familiebølger til en 3 000-4 000 mennesker, altså en hel lille by. For det andet bør folketingets medlemmer, der jo dog til syvende og sidst har et ansvar at leve op til, have lejlighed til at underkaste sådanne betydningsfulde sager en nærmere prøvelse, og vi noterer med tilfredshed, at det får vi altså hermed.

At det drejer sig om et såre betydningsfuldt område, er der vist ingen, der er i tvivl om. Vi er jo alle klar over, selv de, der kun måtte have et mere overfladisk kendskab til forholdene, at de institutioner, som det her drejer sig om, simpelt hen ikke kan fortsætte arbejdet under vilkår, der i virkeligheden er væsentlig ringere end i 1886, da institutionen blev åbnet. Vi erkender, at vi står over for en sag, hvis endelige løsning er påtrængende og nødvendig, men uanset hvor meget den haster, må vi altså kræve den underkastet en udvalgsbehandling, hvor vi erklærer os rede til velvillig medvirken.

Hvad selve lovforslaget og bemærkningerne hertil angår, har det undret mig lidt, at det ikke fremgår heraf, hvorvidt man har tænkt på nogen egentlig form for undervisning eller terapi. Det finder jeg så meget mærkeligere, som en gennemførelse heraf vel vil være en helt naturlig konsekvens af